

vaškem krčmarju, kjer je pil na kredo. Samo časih je šel domov. Kar nekega dne zaropota boben pred njegovo hišo. Krčmar ga je tožil za 220 kron. Tako ni imel France več svoje strehe. Delal tudi sedaj ni nič. Na krčmarja je bil jezen, češ, da mu je po krivici prodal hišo. Nekega večera gre h krčmarjevemu skednju, prime škupnik in seže v žep po žveplenko. S tresočo roko prime škupnik, ga užge, porine pod deske in zbeži.

(Konec.)

ENGELBERT GANGL:

Fantje od fare.

(Dalje.)

Ljubomil.

Ljubomil je bil sin bogatega trgovca, ki je imel v mestu veliko prodajalnico, v žepu pa obilo denarja. Oče je pošiljal Ljubomila v ljudsko šolo, čeprav bi ga dal lahko doma učiti, kakor to delajo nekateri bogati ljudje. Ljubomilov oče pa je bil mnenja, da je za dečka koristneje, če se uči z drugimi otroki vred, da se navadi občevanja z njimi in da se ne prevzame že v mladih letih, češ, bogat sem in zato sem več nego vi, ubožnih staršev otroci!

Ob počitnicah je zahajal Ljubomil s svojo materjo na kmete, da se okrepí in učvrsti v vedrem, zdravem zraku, ki veje nad poljem, gozdovi in travniki tamkaj zunaj v prijazni vasi.

Kmetiški otroci so v početku gledali Ljubomila samo oddaleč: izza plota, izza vogla ga je gledalo ljubko otroško oko, boječ se stopiti v njegovo bližino, ker je bil videti tako gosposki!

Ta strah je bil neopravičen. Ljubomil je vabil kmetiške otroke k sebi, jim ponujal svoje igrače, se igral in zabaval z njimi. In v isti meri, kakor je minevala plašljivost, se je dvigala zaupnost, in glej: v malo dneh so si bili prijatelji! Od Ljubomila se niso naučili samo igranja, ampak tudi lepih besed, snage in lepega vedenja — vsa vas je bila vesela dobrih otrok.

Ljubomila in njegovo mater je oče večkrat prišel obiskat, a nikoli ni prišel praznih rok. Kar pa je prinesel s seboj, ni bilo namenjeno samo Ljubomilu, temveč je moral deček razdeliti tudi med svoje mlade znanke in znanke. Tako je bil za ves mladi vaški svet vesel praznik, kadar je prišel Ljubomilov oče,

A veseli čas počitnic je kmalu minil, in bilo se je treba posloviti. Vsi so bili žalostni. Ostal pa je v srcu blag spomin, ostalo je upanje na veselo, veselo snidenje.

Miško.

Miško je bil vseh muh poln. Ni bil sicer hudoben deček, ampak vedno je preudarjal, kaj bi se dalo napraviti, da bi bilo nekaj posebnega, nekaj nevsakdanjega. Drugi otroci so hodili po cesti, on po jarku, ker zna po cesti hoditi vsak, a po jarku le on. Drugi otroci so si zatikali za klobuke lepo poljsko cvetje, Miško je nosil za trakom kurje pero in rače krivčke. In tako dalje ...

Imel je bratca Stanka, ki ga je sicer rad imel, pa mu je vendarle premnogokrat nagajal, ker se mu je zdelo neznansko lepo, ako se je Stanko

začel jokati. „Tako lepo se ne joče noben otrok kakor naš Stanko,“ je trdil Miško.

Stanko je po kosilu rad zadremal. Trebušček je bil lepo poln, pa se je dalo tako spančkati, da nikoli tega! Stanko ni nič kaj dosti premišljal: kjerkoli ga je prijel spanec, tam je legel in zaspal. Miško pa ga je iskal toliko časa, dokler ga ni izvohal. Potem pa ga je stiskal za nosek ali vlekel za lase, dokler se ni Stanko prebudil in začel milo plakati.

Oče je bil kar obupan, ker ni vedel, kako naj Miška ukroti. Sama beseda ni pomagala dosti, pretepati pa ga tudi ni hotel kar naprej. Odločil je, da naj Stanko spančka po kosilu pri očetu v sobi. Oče bo čital časopis, Stanko pa naj leže kar na tla. Tako bo imel pred Miškom mir. Miško pa

mora biti poleg očeta, da ne bo razgrajal in kričal po hiši ter budil zaspnega bratca.

Nekaj dni je bilo res dobro. Ali kaj pomaga, ko je Mišku prihajalo dolgčas: tako brez vsega dela tudi ne more stati poleg očeta! Izprosil je od očeta dovoljenje, da se sme prav mirno in tiho igrati z žogo. Samo trklal jo bo po sobi gorindol. In žoga teče tako tiho, da bi prej slišal miško nego žogo.

Dobro! — A pribrenči nezgodna muha in sede Stanku ravno na nos. V spanju iztegne Stanko ročico, da prežene nadležnega gosta. Muha je sicer odbrenčala, a kmalu zopet priletela nazaj in sedla dečku na nos. Miško je mislil, da stori bratcu dobroto, zato zažene žogo proti Stankovemu nosu, da prepodi muho. A žoga ne zadene muhe, temveč prileti Stanku na ubogi nosek. Ves preplašen plane deček iz spanja in začne neusmiljeno vekati.

Oče, ki je bil zamišljen v čitanje, se zgane in vpraša ves nevoljen: „Kaj se je zgodilo?“

„Z žogo sem ubil muho na Stankovem nosu, a Stanko se sedaj joka,“ se odreže Miško.

Oče je brž potolažil Stanka in napravil nekaj, kar je provzročilo, da so bile kmalu solzne — Miškove oči.

Niko.

Niko je zagledal v kuhinji na mizi nož. Že večkrat ga je mati svarila, naj ne jemlje v roke te nevarne stvari, zakaj nož ni igrača. Sedaj pa ni bilo matere v kuhinji, in živ človek ne bo vedel, ako si Niko izposodi nož za prav kratko časa, da si odreže v meji palico in se potem z njo odpravi na potovanje okolo domače hiše. Dokler se mati ne vrne v kuhinjo, si lahko ureže deset palic, a ne samo ene.

Niko zbeži z nožem iz kuhinje in hiti na dvorišče do vrtnje meje. Da bi bil hitreje gotov, ravna z nožem s tako naglico, da nož izpodrsne po gladkem lesu in mu obtiči — v prstu.

Kri preplaši dečka tako, da mu kar sapa zastane. Šele čez dolgo časa ga polijejo solze, ki privabijo na dvorišče mater, vso v strahu in skrbeh. Seveda je bilo treba ranjeni prst obvezati. A ker je bilo kazni dovolj, reče mati in govori: „Kdor ne uboga, ga tepe nadloga!“ (Dalje.)

